

הטיול שלא הספיק להתממש

(סיפור כיתתי)

סיפור שנכתב לאחר משוב כיתתי

בנר שביעי של חנוכה, ביום קר מאוד, החלטנו לצאת לחרמון המושלג. "בואו נתחמם בחרמון", אמר אבי, כשחיוך על פניו. אחי, אחותי ואני כבר רצנו לארוז. מרחוק כבר יכולנו לראות את השלג על פסגת ההר. כשהתקרבנו, גם המורדות שלו היו מכוסים שלג. "זה יום מתאים לגלישה", אמר אחי הגדול. "מה זה יום מתאים?" שאלה אחותי הקטנה. "כשנערמת כמות שלג לגובה של שני מטרים לפחות, זה יום מתאים", ענה אחי.

כשהגענו למרגלות ההר נכנסנו לחנות שבה מוכרים ציוד גלישה ושכרנו ציוד מיוחד לגולשים. התחלנו בטיפוס כי לא רצינו לחכות בתור לרכבל. הורי טיפסו לאט בגלל אחותי הקטנה ואילו אחי ואני התקדמנו במעלה ההר. הנוף היה מרהיב.

התבוננתי באנשים העולים ברכבל וחשבתי לעצמי כמה הם מפסידים שהם לא הולכים ברגל. פתאום, לא ברור מאין ולמה, עוד לפני שהספקתי לצעוק, ראיתי משהו נופל עליי והרגשתי שאני נופל לתוך בור עמוק.

צעקתי "אמא!" "אבא!" אבל הם היו רחוקים. שמת לי לב שלא נפגעת בשום חלק בגופי. התחיל להיות קר. מי יחלץ אותי? חשבתי לעצמי. ההורים שלי דואגים שנעלמתי להם פתאום. עברו לי בראש מחשבות רבות. מזל שהייתי עם אוברול מיוחד. לולי זאת, בוודאי הייתי קופא. שמעתי אנשים סביב. לא הבנתי מה הם אומרים. ניסיתי לצעוק. החלטתי שאני לא בוכה. פתאום ראיתי את מקל החיפוש שאתו התחלתי לטפס ועלה בדעתי רעיון שאולי אדחוף את סלע השלג מפתח הבור, אבל לא היה לי מספיק כוח. "חבל שאני לא חזק כמו אבי, חברי לכיתה. הוא בוודאי היה כבר דוחף את הסלע ומחלץ את עצמו", חשבתי לעצמי. לא היה לי זמן רב למחשבות.

פתאום ראיתי אור ואת פניהם של הורי מלמעלה בפתח שואלים אותי אם אני בסדר. שלפו אותי מהבור. רציתי הביתה. הייתי עייף. כולם חייכו חוץ מאמא שלי שבכתה. היא תמיד בוכה במקום לשמוח. אני לא זוכר מה היה אחר כך כשהתעוררתי. בבוקר היה לי חם וטוב. גם השוקו שלי היה מוכן. התצלום על השולחן הוכיח שזה לא היה חלום.